

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3861/2565

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นางสาว ป. และนางสาว พ. โดยนางสาว ป. ผู้แทนโดยชอบธรรมผู้ร้อง นาย พ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 276, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 278, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 309, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 319, ป.อ. มาตรา 371, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยข่มขืนใจผู้เสียหายที่ 2 ให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพของผู้ถูกข่มขืนใจ และบังคับ ชูเชิญ ชักจูง ส่งเสริมให้ผู้เสียหายที่ 2 ประพฤติตนไม่สมควร ก็เพื่่อมุ่งประสงค์จะข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นความประสงค์มาแต่แรก การกระทำความผิดดังกล่าวจึงต่อเนื่องกันมาไม่ขาดตอน และโจทก์บรรยายฟ้องความผิดข้อหาข่มขืนใจผู้เสียหายที่ 2 ดังกล่าว และข้อหากระทำชำเราผู้อื่นโดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยมีอาวุธปืนรวมกันมาในข้อเดียวกัน ความผิดตาม ป.อ. มาตรา 276 วรรคสาม, 309 วรรคสอง และ พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3), 78 ของจำเลย จึงเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 276, 278, 283 ทวิ, 309, 310, 319, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, 78 จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้อง ก่อนสืบพยาน นางสาว ป. ผู้เสียหายที่ 1 และผู้แทนโดยชอบธรรมของนางสาว พ. ผู้เสียหายที่ 2 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากการเสื่อมเสียชื่อเสียง สภาพจิตใจ และความเสียหายอันมิใช่ตัวเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ต่อมาผู้ร้องขอถอนคำร้องขอให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทนและผู้เสียหายที่ 2 ขอถอนคำร้องทุกข้อในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 278 วรรคหนึ่ง, 283 ทวิ วรรคแรก และมาตรา 310 วรรคแรก ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสาม, 309 วรรคสอง, 319 วรรคแรก (ที่ถูก ต้องระบุมตรา 371 ด้วย) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสอง (ที่ถูก ไม่ระบุมตรา 72 วรรคสอง), 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3), 78 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีอาวุธปืน จำคุก 15 ปี ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย จำคุก 2 ปี ฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัว

ว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพของผู้ถูกข่มขืนใจโดยมีอาวุธ และฐานบังคับ ชู่เชี่ยน ชักจูง ส่งเสริมให้เด็กประพฤตินั้นสมควร เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ ลงโทษฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะ เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพของผู้ถูกข่มขืนใจโดยมีอาวุธ จำคุก 6 เดือน ฐานมีอาวุธปืนที่ เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและมีเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับใบอนุญาต (ที่ถูก และฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุ สมควร เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90) จำคุก 2 เดือน รวมจำคุก 17 ปี 14 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มี เหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กระทั่งลงกึ่งหนึ่ง คงจำคุก 8 ปี 13 เดือน (ที่ถูก ต้องจำนำคดีสำหรับความผิดฐานกระทำความผิดแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดย ชู่เชี่ยนด้วยประการใด ๆ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 278 วรรคหนึ่ง ความผิดฐานพาบุคคล อายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ วรรคแรก และความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นให้ ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 310 วรรคแรก) จำเลย อุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุก ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า นางสาว พ. ผู้เสียหายที่ 2 ขณะเกิดเหตุมีอายุ 16 ปีเศษ เป็นบุตรของนางสาว ป. ผู้เสียหายที่ 1 ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยพา ผู้เสียหายที่ 2 มาที่เกิดเหตุ แล้วกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 สำหรับความผิดฐานกระทำความผิดแก่ บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดยชู่เชี่ยนด้วยประการใด ๆ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 278 วรรคหนึ่ง ความผิดฐานพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจารตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ วรรคแรก และความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นให้ ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 310 วรรคแรก เป็น ความผิดอันยอมความได้ ผู้เสียหายที่ 2 ขอลอนคำร้องทุกข์ ส่วนความผิดฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของ ผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและมีเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ ได้รับใบอนุญาต และฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาต ไม่มีคู่ความยื่นฎีกา ความผิดข้อหาดังกล่าวจึงยุติไป คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยว่า จำเลย กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีอาวุธปืนตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสาม และมีเหตุรอกการลงโทษจำคุกให้จำเลยหรือไม่ เห็นว่า จำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งมีใช้ภริยาของจำเลย โดยจำเลยมีอาวุธปืนพก ออโตเมติก ขนาด .45 ซึ่งเป็นอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ และเครื่องกระสุนปืน ขนาด .45 ติดตัวมาด้วย และจำเลยนำอาวุธปืนออกมาวางไว้พร้อมจะหยิบฉวยใช้งานได้ทันที ทำให้ ผู้เสียหายที่ 2 ที่ยังเป็นผู้เยาว์ตกใจกลัวไม่กล้าขัดขืน ถือได้ว่าจำเลยมีอาวุธปืน จำเลยจึงมีความผิด ฐานกระทำชำเราผู้อื่นโดยมีอาวุธปืนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสาม หาใช่เป็น ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคหนึ่งไม่ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น และ เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดย

ใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีอาวุธปืน หลังจากลดโทษให้กึ่งหนึ่งแล้วคงจำคุก 7 ปี 6 เดือน เป็นการลงโทษจำคุกเกินกว่าห้าปี จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะรอกการลงโทษจำคุกให้จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ได้ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง ศาลฎีกาเห็นว่า การที่จำเลยข่มขืนใจผู้เสียหายที่ 2 ให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพของผู้ถูกข่มขืนใจ และบังคับ ชูเชื้อ ชักจูง ส่งเสริมให้ผู้เสียหายที่ 2 ประพฤติตนไม่สมควร ก็เพื่่อมุ่งประสงค์จะข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นความประสงค์มาแต่แรก การกระทำความผิดดังกล่าวจึงต่อเนื่องกันมาไม่ขาดตอน และโจทก์บรรยายฟ้องความผิดข้อหาข่มขืนใจผู้เสียหายที่ 2 ให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพของผู้ถูกข่มขืนใจ และข้อหากระทำชำเราผู้อื่นโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีอาวุธปืนรวมกันมาในข้อเดียวกัน การกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสาม, 309 วรรคสอง และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3), 78 ของจำเลย จึงเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่าเป็นความผิดหลายกรรมนั้นไม่ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ว่าจำเลยมิได้ฎีกาในปัญหานี้ ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า เฉพาะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสาม, 309 วรรคสอง พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3), 78 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสาม ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 15 ปี จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 7 ปี 6 เดือน เมื่อรวมทุกกระทงแล้วเป็นจำคุก 8 ปี 10 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

ประยูร ณ ระนอง · ชลิต กรฐิณะสมิต · โสภณ โรจน์อนนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3861/2565>